

Arrest

nr. 258 854 van 29 juli 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 6 mei 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 maart 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. COPPENS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 7 september 2001 toe in België op basis van een visum type C.

1.2. Verzoeker diende op 15 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid trof op 24 november 2010 een beslissing waarbij de in punt 1.2. vermelde aanvraag onvankelijk, doch ongegrond werd verklaard en werd een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Verzoeker diende op 15 juli 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die op 8 september 2011 ontvankelijk werd verklaard.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 3 maart 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.4. bedoelde aanvraag ongegrond werd verklaard en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep tegen deze beslissingen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arresten van 4 september 2014 (RvV 4 september 2014, nrs. 128 781 en 128 782).

1.6. Verzoeker diende op 2 maart 2015 een tweede aanvraag in om een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 12 maart 2015 een beslissing waarbij de in punt 1.6. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). In zijn arrest van 20 oktober 2016 vernietigde de Raad de onontvankelijkheidsbeslissing (RvV 20 oktober 2016, nr. 176 684).

1.8. Op 24 maart 2016 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

1.9. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 29 mei 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.10. De in punt 1.6. vermelde aanvraag werd op 8 mei 2017 ontvankelijk verklaard. Op 9 november 2017 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 26 april 2018 (RvV 26 april 2018, nr. 203 112).

1.11. Verzoeker diende op 7 augustus 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in dat op 16 oktober 2018 niet-ontvankelijk werd verklaard.

1.12. Verzoeker diende op 7 juni 2019 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 3 maart 2021 een beslissing waarbij de in punt 1.12. bedoelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 1 april 2021 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.06.2019 werd ingediend door :

K.(…), M.(…) M.(…) E.(…) S.(…) (R.R.:(…))

nationaliteit: Egypte

geboren te (…) op (…)

adres: (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 15.12.2009 een aanvraag 9bis indient. Deze aanvraag wordt ongegrond afgesloten op 24.11.2010 en gaat gepaard met een bevel om het grondgebied

te verlaten, hem betekend op 19.01.2011. Op 15.07.2011 dient betrokkene een aanvraag op basis van artikel 9ter in. Deze aanvraag wordt ongegrond afgesloten op 03.03.2014 en gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 27.03.2014. Betrokkene kiest er echter voor geen gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten. Op 02.03.2015 dient hij een tweede aanvraag 9ter in die ongegrond wordt afgesloten op 09.11.2017 en eveneens gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 14.12.2017. Op 24.03.2016 dient betrokkene een eerste asielaanvraag in. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 30.05.2017 met weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkiest echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 14.12.2017 en verblijft illegaal in België tot hij op 07.08.2018 een tweede asielaanvraag indient. Deze asielaanvraag wordt afgesloten op 17.10.2018 met een beslissing tot niet-ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De duur van de asielprocedures – namelijk één jaar en twee maanden voor de eerste en vier maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures van de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Deze richtlijn stelt dat de lidstaten in schrijnende gevallen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een verblijfsvergunning kunnen geven.

Deze richtlijn bestaat reeds in de Belgische wetgeving via artikel 9bis. Betrokkene toont echter niet aan dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt.

Betrokkene beroept zich op de zogenaamde 'omzendbrief Turtelboom'. Echter deze omzendbrief werd integraal overgenomen door de instructie Wathélet. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene verwijst in zijn verzoekschrift naar een aanvraag tot wettelijke samenwoning met mevrouw K.(...) A.(...) M.(...) (R.R. (...)) en een aanvraag gezinshereniging op basis van deze relatie. Betrokkene beweert dat hij in 2014 deze aanvraag indiende en op basis hiervan in het bezit gesteld werd van een attest van immatriculatie. Betrokkene wijst er op dat het omwille van overmacht (met name de politieke situatie in Egypte) was dat deze aanvraag negatief werd afgesloten. Uit het administratief dossier blijkt echter dat betrokkene geen wettelijke samenwoning heeft afgesloten noch een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend op basis van deze relatie. Uit het rijksregister van betrokkene blijkt dat hij van 28.11.2011 tot 28.03.2014 in het bezit was een attest van immatriculatie in het kader van het gegrondheidsonderzoek inzake zijn aanvraag 9ter. Op 14.04.2016 werd betrokkene opnieuw in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie in het kader van zijn asielaanvraag en dit tot 15.12.2017 waarbij er een overlap was tussen het attest van immatriculatie in het kader van zijn asielaanvragen en in het kader van zijn tweede aanvraag 9ter. Er is geen sprake van een attest van immatriculatie afgeleverd in 2014 in het kader van een aanvraag gezinshereniging. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden daar het niet strookt met de objectieve gegevens uit het administratief dossier van betrokkene. Betrokkene legt bij huidige aanvraag een woonstcontrole voor van de Stad Antwerpen dd.27.06.2012, een uittreksel uit zijn rijksregister en een uittreksel uit het rijksregister van zijn toenmalige partner en een attest van gezinssamenstelling dd. 02.12.2013. Echter, daaruit blijkt enkel dat hij enige tijd op hetzelfde adres ingeschreven stond als mevrouw K.(...), niet dat er een aanvraag gezinshereniging omwille van overmacht negatief werd afgesloten. Betrokkene toont bovendien niet aan waarom het feit dat hij gedurende een periode samenwoonde met mevrouw K.(...) hem momenteel verhindert om tijdelijk terug te keren naar Egypte. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij niet over voldoende financiële middelen beschikt om de reis naar Egypte te ondernemen en de procedure in te leiden bij de Belgische ambassade te Caïro. Hij zou niet over inkomsten beschikken en niet langer over een opvangnetwerk in Egypte beschikken dat hem zou kunnen bijstaan en ondersteuning zou kunnen verlenen. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Bovendien blijkt uit de verklaringen die betrokkene aflegde tijdens zijn asielprocedures dat hij nog over een familiaal netwerk beschikt in Egypte, bestaande uit zijn moeder, zijn broer en zijn twee zussen. Betrokkene maakt het niet aannemelijk dat hij zich niet tot hen kan wenden voor de nodige bijstand en ondersteuning. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 28 jaar (rekening houdend met zijn bewering sinds 2001 in België te verblijven) in Egypte, waar hij geboren en getogen is. Zijn verblijf in

België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet over voldoende financiële middelen noch over een opvangnetwerk zou beschikken niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij het centrum van zijn belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd en dat zijn privéleven hier is opgebouwd, dat hij hier heel wat vriendschapsbanden gecreëerd heeft terwijl hij in Egypte geen sociaal netwerk meer heeft. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoont dat er familieleden van hem op het Belgische grondgebied verblijven. In Egypte daarentegen beschikt betrokkene nog wel over een familiaal netwerk, bestaande uit zijn moeder, zijn broer en zijn twee zussen, zoals blijkt uit zijn verklaringen afgelegd tijdens de asielpprocedure. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden één verklaring van zijn vrijwilligerswerk voorlegt en verwijst naar zijn vrijwilligerswerk, zijn attest aspirant initiator, de verschillende opleidingen die hij hier volgde en zijn lange verblijfsduur. Echter, de normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen voor zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Egypte uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijft dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op zijn ernstige medische problematiek als buitengewone omstandigheid. Ter staving hiervan legt betrokkene een medisch attest dd. 02.02.2015 voor van Dr. D.(...). Egypte zou de bron zijn van al zijn medische problemen en een terugkeer naar Egypte zou dan ook het oprakelen

betekenen van al het negatieve waardoor hij een ernstig risico zou lopen op een verergering van zijn medische toestand. Echter, we stellen vast dat betrokkene reeds twee aanvragen 9ter indiende op basis van de hier ingeroepen medische problematiek. Het voorgelegde attest dd. 02.02.2015 van Dr. D.(...) werd eveneens voorgelegd bij zijn tweede aanvraag 9ter. De ingeroepen medische problematiek van betrokkene werd aldus reeds ten gronde onderzocht door de bevoegde dienst en niet weerhouden. We verwijzen in dit kader naar het artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling voorziet dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden en onontvankelijk worden verklaard in het kader van een aanvraag 9bis. Het motief dat steunt op artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet kan op zichzelf genomen reeds volstaan als redengeving voor het niet aanvaarden van verzoekers gezondheidstoestand als buitengewone omstandigheid (RVV, arrest 244999 van 27 november 2020). Bovendien stellen we vast dat het voorgelegde attest ernstig gedateerd is, het dateert al van meer dan zes jaar geleden. Betrokkene toont de actualiteitswaarde van dit document niet aan. Na het afsluiten van de laatste aanvraag 9ter op 09.11.2017 en de bevestiging van deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 26.04.2018 werden geen nieuwe medische stukken toegevoegd aan het dossier van betrokkene. De ingeroepen medische problematiek kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene verwijst naar de toestand in Egypte (waar de situatie zeer onrustig zou zijn en waar er ernstige risico's zouden zijn op terroristische aanslagen). Dit vormt echter geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat hijzelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van zijn persoonlijke situatie of omstandigheden.

Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies zou geven voor Egypte, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die de Egyptische nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de laatste asielprocedure van betrokkene werd afgesloten op 17.10.2018 verviel op dat ogenblik tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert in beginsel niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat hij tijdens zijn lang verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze zijn integratie hem dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid, dat hij zich steeds als een voorbeeldig burger gedragen zou hebben en dat er geen sprake is van enige manifeste of onopzettelijke fraude, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2001 in België zou verblijven, dat hij reeds 18 jaar onafgebroken op het Belgische grondgebied zou verblijven, dat hij verschillende Nederlandse taallessen gevolgd zou hebben, dat hij gewerkt zou hebben bij de Bond Zonder Naam, dat hij deel uitgemaakt zou hebben van verschillende sociale en culturele activiteiten, dat hij het centrum van zijn belangen in België gevestigd zou hebben, dat hij inspanningen gedaan zou hebben om zijn verblijf te regulariseren, dat hij goed geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving, dat hij hechte sociale banden gesmeed zou hebben, dat hij momenteel zeer vlot Nederlands zou spreken, dat hij tewerkgesteld was in België, dat hij zeer graag zou willen werken, dat hij zich op alle mogelijke manier zou inzetten in de maatschappij, dat hij meer dan 480 uren Nederlandse les gevolgd zou hebben, dat hij goede en nauwe banden gecreëerd zou hebben met verschillende mensen, dat hij een ruime vrienden-en kennissenkring opgebouwd zou hebben, dat hij met goede bedoelingen in België zou verblijven, dat hij zich zo goed mogelijk voor anderen zou willen inzetten, dat hij een mooi integratietraject afgelegd zou hebben, dat hij voldoende sociale en economische bagage zou hebben om zijn leven hier in België op een positieve manier te ontwikkelen, dat hij een cursus aspirant-initiator atletiek gevolgd heeft waardoor hij als vrijwilligers meer activiteiten zou kunnen organiseren, dat hij zijn arbeidskaart C voorlegt evenals een

arbeidsovereenkomst van bepaalde duur, zijn lidkaart van filet divers, een bevestiging van inschrijving DoMyMove, een tewerkstellingsattest van 10.10.2016 tot 24.02.2017, een loonfiche, een attest van vrijwilligerswerk, een bezoekattest van Artsen zonder Grenzen, een diploma aspirant initiator atletiek, een certificaat Nederlands richtgraad 1, zijn attest van inburgering, zijn attest maatschappelijke oriëntatie en een verklaring van aanmelding bij het Huis van het Nederlands) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van artikel 11 van de Grondwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel en van het "standstill-principe". Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

"Eerste onderdeel,

Bij beoordeling ten gronde van de aanvraag artikel 9bis vreemdelingenwet beschikt verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient na te gaan of de overheid de beoordeling op in rechte en in feite aanvaardbare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden. (RvV nr. 214 048 van 14.12.2018).

De Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998, 69). Buitengewone omstandigheden "zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen".

Op basis van vermelde principes dient de beslissing beoordeeld te worden.

Eerste subonderdeel,

De bestreden beslissing besluit tot de onontvankelijkheid.

Verzoeker had op 15.12.2009 een aanvraag 9bis ingediend. Deze werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard op 24.11.2010.

Het is strijdig met artikel 9bis vreemdelingenwet en de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij dat een aanvraag van dezelfde persoon die tien jaar geleden wel als ontvankelijk werd verklaard thans onontvankelijk wordt verklaard.

De tien bijkomende jaren van verblijf in België maken objectief beoordeeld bijkomend bijzondere omstandigheden uit. Het is logisch dat verzoeker het na tien jaar nog moeilijker heeft om de aanvraag in Egypte te doen, daar zijn banden met dat land langer verbroken zijn.

Alleszins en minstens dient de bestreden beslissing te motiveren om welke redenen thans, vergeleken met 2010, de buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoeker die toen bestonden, opgehouden hebben te bestaan.

De bestreden beslissing doet dit niet.

Tweede subonderdeel,

Er worden motieven aangehaald die betrekking hebben op de (on)gegrondheid maar niet op de ontvankelijkheid.

Zo wordt op pagina 2 van de beslissing een ruime paragraaf geformuleerd in verband met de mogelijkheden op definitieve terugkeer naar Egypte door ondermeer te verwijzen naar het gegeven dat beroep kan worden gedaan op het IOM. Er wordt in dat kader ook letterlijk gesproken over 'duurzame terugkeer en re-integratie' in het land van herkomst.

Dit zijn motieven die falen daar zij geen betrekking hebben op de ontvankelijkheid.

Reeds om die reden dient de beslissing vernietigd te worden, daar het om een determinerend motief gaat. De beslissing is ook intern contradictorisch. In de volgende paragraaf op pagina 2 wordt dan in het kader van de beoordeling van artikel 8 EVRM gesteld dat het om een tijdelijke scheiding zou gaan.

Verwerende partij kan niet naar eigen goedgevoelden motieven gebruiken die elkaar tegenspreken.

Dergelijke motivering is contradictorisch en niet afdoende, en vormt een grond voor nietigverklaring van de beslissing.

Het bevestigt dat, hoewel ontvankelijkheid en gegrondheid twee onderscheiden te beoordelen situaties zijn, de gehanteerde criteria willekeurig worden gebruikt.

De ruime appreciatiebevoegdheid heeft niet voor gevolg dat criteria voor ontvankelijkheid en gegrondheid door elkaar kunnen aangewend worden.

Bij de beoordeling wordt op die wijze, voor wat betreft de beoordeling van de ontvankelijkheid, in rechte en in feite op niet aanvaardbare redenen gesteund.

Reeds om reden dat duidelijk willekeurige criteria worden gehanteerd voor het beoordelen van de ontvankelijkheid dient de beslissing vernietigd te worden op grond van schending van artikel 9bis vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsverplichting.

Derde subonderdeel,

Schending gelijkheidsbeginsel en standstillprincipe

Het ontbreken van objectieve criteria voor beoordeling van de ontvankelijkheid en de volle appreciatiebevoegdheid van de overheid, kan niet voor gevolg hebben dat het aanleiding geeft tot ongelijke behandeling en willekeur.

In essentie zijn de gronden voor toepassing van artikel 9bis vreemdelingenwet de 'humanitaire redenen'. (Zie: L. Denys. Handboek vreemdelingenrecht, Wolters-Kluwer, 2019, p. 167).

Dit wordt bevestigd door de wel vooropgestelde objectieve criteria voor de 'humanitaire' regularisaties in 1999 en 2009, en de desbetreffende omzendbrieven en de duizenden toepassingen ervan. Ook de nota die DVZ in 2006 op haar website plaatste spreekt in dit kader over humanitaire regularisatie.

Vermelde criteria kunnen niet zonder meer genegeerd worden bij de beoordeling van de aanvraag. Om twee redenen: het algemene principe van de gelijke behandeling in gelijkaardige situaties blijft gelden, en, er dient uitgegaan te worden van het standstill-principe.

Het principe van gelijke behandeling of het verbod op discriminatie is een algemeen rechtsprincipe dat verankerd is in artikel 14 EVRM en artikel 11 Grondwet.

Het standstill-principe is een bepaling waardoor verleende rechten in de toekomst behouden blijven of waarbij er geen verdere restricties of voorwaarden aan een bepaald recht kunnen worden opgelegd. De standstill-verplichting impliceert dat twee elkaar in de tijd opvolgende algemene rechtsnormen globaal bekeken een gelijkwaardig niveau van bescherming moeten bieden, waarbij de nieuwe rechtsnorm het bestaande beschermingsniveau niet aanzienlijk kan doen dalen zonder dat redenen van algemeen belang dit zouden verantwoorden. De standstill-verplichting kan voortkomen uit wetten, besluiten, verdragen en overeenkomsten.

Deze twee principes geven het kader waarbinnen de autonome appreciatie van de overheid dient te geschieden, en dit om willekeur te vermijden.

Het is op dit ogenblik voor alle betrokkenen onduidelijk wanneer wel en wanneer niet geregulariseerd wordt op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet. Een rechtsstaat vereist dat dit geschiedt op basis van doorzichtige en duidelijke criteria en binnen het geschetste kader. Zelfs wanneer het om een discretionaire beoordeling gaat en de wet zelf geen criteria heeft vastgelegd, dient verwerende partij de facto, en dus in de praktijk, uit te gaan van doorzichtige en duidelijke criteria in het kader van haar beleidslijn.

Verwerende partij heeft een discretionaire bevoegdheid, maar dit houdt niet in dat naar goeddunken criteria die in tientallen dossiers werden gehanteerd, thans zonder meer naast zich kunnen neergelegd worden. De discretionaire bevoegdheid houdt precies in dat de overheid haar eigen beleidslijn aanhoudt en die niet naar willekeur kan aanpassen naargelang de zaak die voorligt.

Meer concreet had verzoeker in zijn aanvraag gewezen op ondermeer de criteria lang verblijf, asielprocedure, humanitaire aanvraag, poging aanvraag gezinshereniging, privérelaties, werkbelofte... die in diverse andere dossiers een basis vormden voor ontvankelijkheids- en gegrondverklaring van een aanvraag op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet.

Het is gekend dat verwerende partij in het recente verleden is overgegaan en nog overgaat tot het geven van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet aan personen die in een gelijkaardige situatie als verzoeker zijn (zeer lang Verblijf, integratie...).

Verzoekers refereren in dit kader naar gelijkaardige dossiers met ondermeer de OV nummers (...), (...), (...),...

Verzoeker heeft in de aanvraag verwezen naar de omzendbrief Turtelboom die destijds criteria vastlegde voor regularisatie. Op basis van de omzendbrief Turtelboom kwam verzoeker wegens zijn lang verblijf in aanmerking voor een machtiging tot verblijf wegens humanitaire redenen.

Het is niet omdat de omzendbrief Turtelboom vernietigd werd dat de er in ontwikkelde criteria niet de facto en in de praktijk werden toegepast en tot het rechtsverkeer zijn gaan behoren en als een rechtsnorm kunnen aanzien worden.

De bestreden beslissing negeert het gelijkheids- en standstill-principe op zich, en in samenlezing met het gebrek aan motivering.

Naast het gelijkheidsbeginsel en het standstill-principe vereisen ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsprincipe dat de overheid in gelijkaardige situaties gelijklopende beslissingen neemt; zo niet is er sprake van willekeur en schending van het gelijkheidsbeginsel.

In casu werden deze principes door de bestreden beslissing niet gerespecteerd.

ierde subonderdeel,

Wat betreft artikel 8 EVRM

1.

Verzoeker verwijst naar arrest RvV nr. 234 601 van 27 maart 2020:

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt: ...

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “fair balance” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Serife Yigit/Turkije (GK)*, § 93).

Door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wordt immers bij de beoordeling van artikel 8 van het EVRM bijzondere aandacht besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen. Hieruit blijkt dat het Hof onderstreept dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is. Aan deze belangen, die op zich niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden. Nationale

instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij de door hen genomen maatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben. (eigen onderlijning)

2.

Verzoeker had in de aanvraag een uitgebreide motivering gegeven van de redenen waarom op Nasis van artikel 8 EVRM een machtiging tot verblijf diende verleend te worden. Zie hiervoor feitelijk gedeelte. Deze wordt hier als herhaald aanzien.

De bestreden beslissing is op het punt van de beoordeling van artikel 8 EVRM erg beperkt en in feite terug te brengen tot de laatste alinea van pagina 2. De alinea 1 van pagina 3 betreft een loutere standaardformulering.

In feite is het enige motief in verband met artikel 8 EVRM dat verzoeker in Egypte nog een sociaal netwerk zou hebben. Dit motief is niet terzake. Het gaat om het privéleven van verzoeker in België.

Ook in die zin schendt de beslissing artikel 8 EVRM en de motiveringsverplichting.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing, als is het maar door de beknoptheid en inhoud van de 'weerlegging' van artikel 8 EVRM, minstens niet zorgvuldig is. Diverse aspecten van het gezins- en privéleven zoals uiteengezet in de aanvraag worden niet beantwoord door vermelde redengeving. In feite is deze redengeving zelfs eenvoudigweg geen antwoord.

3.

Ook wat betreft de fair balance toets met betrekking tot artikel 8 EVRM is de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende en in strijd met artikel 8 EVRM.

Een faire balance toets heeft twee componenten: 1. faire, eerlijk, en afgewogen; 2. Het afwegen van de belangen van de staat/gemeenschap tegen de belangen van de betrokken personen.

Artikel 8 EVRM betreft (ook) het privéleven. Hogervermeld citaat van de rechtspraak bevestigt dat het om een autonoom begrip gaat.

Het moet in eerste instantie gaan om de beoordeling van het privéleven in België, en verzoeker situeerde zijn aanvraag ook in die context. Het gaat uiteraard om het voortzetten van het privéleven in België dat hier gedurende een lange periode is uitgebouwd. Op dat punt diende de proportionaliteitsafweging tussen de belangen van verzoeker en die van de staat te geschieden. De geciteerde motieven doen dit niet. Het begrip proportionaliteit komt niet voor in de beslissing.

Verzoeker verwijst in dit kader naar het arrest EHRM van 16 december 1992, Niemietz t. Duitsland, § 29 (vertaling):

"Het Hof acht het noch mogelijk, noch noodzakelijk om een uitputtende definitie van het begrip 'privéleven' te hanteren. Het zou echter te beperkt zijn om het begrip te beperken tot de 'inner circle' waarin het individu zijn eigen persoonlijke leven kan leiden zoals hij kiest en om de buitenwereld buiten deze cirkel er volledig van uit te sluiten. Respect voor het privéleven houdt tot op zekere hoogte ook het recht in om relaties met andere mensen te vestigen en te ontwikkelen. Er is bovendien geen principiële reden waarom het begrip privéleven zou moeten worden geïnterpreteerd in de zin dat het activiteiten van een professionele of zakelijke aard zou uitsluiten, het is immers tijdens de werkuren dat de meeste mensen een belangrijke, zo niet de grootste mogelijkheid hebben om relaties met de buitenwereld te ontwikkelen. Dit standpunt wordt ondersteund door het feit dat, zoals terecht opgemerkt door de Commissie, het niet altijd mogelijk is om duidelijk te onderscheiden welke van activiteiten van een individu een deel van zijn professionele of zakelijke leven vormen en welke niet. Zeker in het geval van een persoon die een vrij beroep uitoefent, wiens werk een essentieel onderdeel van zijn leven vormt in die mate dat het onmogelijk wordt om te weten in welke hoedanigheid hij optreedt op een bepaald moment in de tijd."

De bestreden beslissing gaat op dit punt voorbij aan de talrijke elementen en stukken die door verzoeker in dat kader zijn naar voor gebracht. Verzoeker verwijst naar de aanvraag zelf en naar de inventaris van de stukken.

In essentie wijst de bestreden beslissing de voorgebrachte documenten af omdat ze betrekking zouden hebben op de beoordeling van de gegrondheid.

De lezing van deze documenten maakt duidelijk dat het gaat om belangrijke gegevens in het kader van zijn familie- en privéleven en in het kader van zijn integratie in België.

Het woord faire balance komt niet voor in de beoordeling; maar het gaat niet over het woord op zich; het ontbreken ervan bevestigt dat er geen afweging is geschied.

Het is in tweede instantie dat bij de faire balance beoordeling dient gemotiveerd te worden om welke reden het belang van de staat overwegend is op het privébelang van verzoeker.

Deze afweging van belangen is volledig afwezig in de bestreden beslissing. In casu is zelfs niet voor de vorm het klassieke motief opgenomen dat 'bijgevolg de belangen van de staat overwegen op die van de betrokkenen'.

Een loutere opsomming van de verblijfs- of asielaanvragen die verzoeker gedaan heeft is geen faire balance toets.

De afweging die moet geschieden is deze tussen de belangen en het nadeel voor de staat/gemeenschap enerzijds, tegenover de belangen en het nadeel voor verzoeker anderzijds.

Het moet om een zorgvuldige afweging gaan. De bestreden beslissing doet geen echte afweging, laat staan een zorgvuldige afweging.

Vijfde subonderdeel,

Lang verblijf, integratie en medisch-psychologische redenen als autonome elementen om een machtiging tot verblijf toe te kennen

Integratie is een voldoende reden om de machtiging tot verblijf te verkrijgen. (Dirk De Bruyn e.a. "Machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet: capita selecta", in 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, 2017,490-492).

1.

De bestreden beslissing geeft in de laatste motiveringsparagraaf van pagina 4 een opsomming van de overvloedige elementen van lang verblijf en integratie, om dan te stellen dat die niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden daar zij behoren tot de gegrondheidsbeoordeling.

2.

Verzoeker had in de aanvraag gesteld dat zijn integratie onmiskenbaar is.

Het gaat effectief om een lang ononderbroken verblijf sinds mei 2001 of ruim twintig jaar. De tijdsduur is van belang: er is een onderscheid te maken tussen personen die 5, 10 of 20 jaar in het land verblijven en zo lang weg zijn van hun land van herkomst. Die zorgvuldige afweging wordt niet gemaakt.

Het gaat in casu om een zeer lang verblijf, dat ook in die zin had moeten beoordeeld worden. De zeer lange duur is een specifiek gegeven dat zorgvuldig in overweging moet genomen worden omdat het effectief van groot belang is bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. Er dient zorgvuldig te worden geoordeeld of een persoon na 20 jaar weg te zijn uit zijn land van herkomst, en na 20 jaar in België te hebben geleefd, redelijkerwijze nog kan terugkeren naar Egypte om daar de aanvraag te doen. Stellen dat dit wel het geval is, is niet redelijk.

3.

Het is juist dat verzoeker diverse procedures heeft gedaan (asiel, 9bis, 9ter). Het tijdsverloop tussen die aanvragen en de definitieve beslissingen maakt dat hij lange periodes, ondermeer met een attest van immatriculatie, een legaal, minstens getolereerd verblijf in België heeft gehad. De periodes van attest van immatriculatie te betreffen: 28.1.2011 tot 28.3.2014 en 14.4.2016 tot 15.1.2017, of samen ongeveer 3 jaar en tien maanden, wat toch een belangrijke periode is. In feite is de periode langer daar vooraleer het attest overhandigd wordt er voorgaande procedures ingeleid worden die tot het attest aanleiding geven. Het gaat dus minstens om een periode van 4 jaar.

Op zich is de wijze waarop verzoeker in België heeft verbleven geen afdoend motief om de machtiging van verblijf op basis van artikel 9bis af te wijzen. De basis van dit artikel is de humanitaire regularisatie en het is precies eigen aan de toepassing van dit artikel dat het gaat om personen die korte of lange periodes van onregelmatig of niet legaal langdurig en geïntegreerd verblijf in het land hebben. Het artikel is precies bedoeld om aan dergelijke verblijfstoestanden een einde te maken.

Het is precies de ratio legis van artikel 9bis vreemdelingenwet om personen een verblijf te geven en in die zin hun de mogelijkheid te geven verder een normaal leven in België op te bouwen, zo er sprake is van integratie, ontwikkeld privéleven, humanitaire redenen.

4.

"In vele weigeringen verwijst DVZ naar een 'foutieve' houding van de vreemdeling of naar zijn 'onwettig' of 'onregelmatig' verblijf, ten gevolge waarvan met een goede integratie geen rekening zou kunnen gehouden worden, doch ten onrechte: ..." (L. Denys, Handboek vreemdelingenrecht, Wolters Kluwer, 2019, p. 170). Verzoekers verwijzen hierbij uitdrukkelijk naar, sluiten zich aan bij en zien hier voor herhaald de diverse rechtspraak die op pagina 170-171 in vermeld Handboek, is geciteerd.

Inzonderheid onderlijnt verzoeker volgende rechtspraak:

"een weigering motiveren door de overweging dat het lange onwettig verblijf in België aan de vreemdeling te wijten is en daarom geen machtiging tot verblijf kan rechtvaardigen, is uitgaan van een postulaat dat aan DVZ zijn mime beoordelingsvrijheid ontnemt." (RvS 17 april 2002, nr. 105.622; zie ook RvV 24 oktober 2017, nr. 194 134, bevestigd door RvS 28 december 2017, nr. 12.665).

De ganse opbouw van de hier bestreden beslissing laat zien dat verwerende partij in casu in feite dit postulaat hanteert.

Indien volgens DVZ een goede integratie en een lang verblijf gegevens zijn die kunnen maar niet moeten leiden naar een gunstige beslissing, en daarom beslist dat deze gegevens onvoldoende zijn voor een machtiging tot verblijf, is deze motivering onvoldoende daar ze de vreemdeling niet toelaat te begrijpen waarom in zijn geval deze gegevens onvoldoende zijn om een machtiging te verkrijgen, (zie ondermeer: RvV 26 april 2012, nr. 80 255; RvV 24 mei 2012, nr. 81 668; RvV 31 januari 2019, nr. 216 253).

5.

Verzoeker had opgeworpen dat zijn medische problematiek ook een onderdeel vormde van de buitengewone omstandigheden.

Het motief dat deze problematiek moet ontwikkeld worden in het kader van artikel 9ter vreemdelingenwet, is niet afdoende. Medische redenen kunnen op zich een afdoend motief zijn voor de afgifte van een machtiging tot verblijf, zeker in de gehele context van een verzoek, zoals in casu.

Het is niet omdat een medische reden geen grond is voor toepassing van artikel 9ter dat het geen (bijkomende) grondslag kan zijn voor de toepassing van artikel 9bis.

6.

Verzoeker had opgeworpen dat hij geen financiële middelen had om terug te keren naar Egypte.

De bestreden beslissing antwoordt hier op dat hij over familie in Egypte beschikt. Dit motief is niet terzake. Het is niet omdat hij in Egypte familie zou hebben, quod non, dat hij over middelen beschikt om terug te keren naar dat land, of, om er een lange tijd te verblijven om de aanvraag in dat land te doen.

Ook om vermelde redenen schendt de bestreden beslissing artikel 9bis vreemdelingenwet en de motiveringsverplichting.

7.

De door de beslissing gegeven motieven zijn niet afdoende om de integratie, de lange verblijfsduur en de medisch-psychische elementen waarop de aanvraag van verzoeker steunt, af te wijzen.

De beslissing schendt op dat punt ook de redelijkheid en de proportionaliteit.

Tweede onderdeel,

Verzoeker had de prangende humanitaire situatie op grond van artikel 6.4. Richtlijn 2008/115/EG als buitengewone omstandigheid vernield als basis voor de aanvraag.

De bestreden beslissing stelt dat deze Richtlijn in de Belgische wetgeving bestaat via artikel 9bis vreemdelingenwet.

In andere beslissingen wordt dan in tegenspraak met wat in de hier bestreden beslissing is gesteld dat artikel 9bis vreemdelingenwet een loutere nationale bepaling is en geen omzetting is van secundair Unierecht, en dus niet van artikel 6.4. Richtlijn, en dat verzoeker er zich bijgevolg niet op kan beroepen.

Het motief dat de Richtlijn is omgezet in artikel 9bis vreemdelingenwet is onjuist, minstens niet afdoende.

Verzoeker heeft artikel 6.4. van de Richtlijn in de aanvraag opgenomen als algemene rechtsbasis voor de aanvraag.

Artikel 6.4. van de Richtlijn heeft die algemene draagwijdte en slaat door haar inhoud en formulering op alle fases van de beoordeling, dus ook op de ontvankelijkheidsfase. De Richtlijn 6.4. zegt letterlijk: 'De lidstaten kunnen ten allen tijde in schrijnende gevallen. Het begrip 'ten allen tijde' houdt in dat hier geen specifieke voorwaarden voor gegrondheid of ontvankelijkheid kunnen geëist worden.

Alleszins faalt de bestreden beslissing door artikel 6.4. Richtlijn niet in overweging te nemen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Er is geen criterium van 'schrijnend geval, humanitaire of andere redenen' in artikel 9bis vreemdelingenwet. Het begrip buitengewone omstandigheden stemt niet overeen met de begrippen 'schrijnend geval' of 'humanitaire redenen'. Deze begrippen hebben een specifieke inhoud, terwijl het begrip buitengewone omstandigheden de facto elke inhoud naar goeddunken van verwerende partij kan hebben, daar het een in feite willekeurig begrip is.

Alleszins kan niet gesteld worden dat artikel 9bis vreemdelingenwet de omzetting is van artikel 6.4. van de Richtlijn."

2.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 24 van het Handvest, van artikel 14 van het EVRM en van artikel 11 van de Grondwet aangezien hij nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden.

2.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve

overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven kent die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Artikel 9bis, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c. q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar

en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.8. Blijkens het administratief dossier had verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 juni 2019 de volgende buitengewone omstandigheden aangevoerd:

“b. Buitengewone omstandigheden die de aanvraag van een verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9 Van de Vreemdelingenwet onmogelijk of minstens bijzonder moeilijk maken

Onmogelijkheid om de aanvraag te doen in Egypte

Normalerweise moet de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

De vreemdelingenwet voorziet hierop echter een uitzondering, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit haar verblijfplaats in België.

De Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998, 69).

Buitengewone omstandigheden “zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen”.

Men dient steeds een belangenafweging te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften zoals voorzien in de wet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die hierdoor veroorzaakt worden in een concreet geval.

Wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan zij buitengewone omstandigheden invoeren.

De buitengewone omstandigheden zijn de volgende:

Administratieve onmogelijkheid

In eerste instantie wordt gesteld dat verzoeker zo hij de aanvraag niet in België kan doen, hij deze zou moeten doen bij de Belgische ambassade te Cairo, Egypte.

Voor verzoeker is het financieel niet haalbaar een reis naar Egypte te ondernemen om daar de procedure in te leiden bij de Belgische ambassade te Cairo. Verzoeker heeft geen inkomsten waardoor hij zich voor een onbepaalde duur in onzekere omstandigheden zal bevinden. Daarnaast verblijft verzoeker ondertussen reeds meer dan 18 jaar onafgebroken in België. Daardoor beschikt hij niet langer over een opvangnetwerk in Egypte die hem zouden kunnen bijstaan en ondersteuning zouden kunnen verlenen.

Bijzondere band en integratie in België

Verzoeker verblijft sedert 2001 onafgebroken in België, dat is ruim 18 jaar.

Verzoeker heeft in de tussentijd reeds meerdere pogingen ondernomen om legaal verblijf op het Belgisch grondgebied te bekomen. Hij heeft dus reeds inspanningen geleverd om een zijn verblijf in België te regulariseren.

Zo diende verzoeker verschillende aanvragen tot machtiging tot verblijf o.b.v. artikel 9bis en 9ter Vreemdelingenwet in.

Belangrijker is de aanvraag gezinshereniging die verzoeker in 2014 indiende en die, door omstandigheden buiten zijn wil meer bepaald overmacht, negatief afgesloten werd. Verzoeker mocht het attest van immatriculatie in ontvangst nemen en beschikte aldus over legaal verblijf in België. Verzoeker diende verschillende documenten, waaronder een attest van ongehuwdheid, uit zijn herkomstland voor te leggen. Verzoeker richtte zich hiervoor tot de Egyptische ambassade in Brussel. Helaas kon de Egyptische ambassade, omwille van omstandigheden buiten het toedoen van verzoeker, de gevraagde attesten niet afleveren. De politieke situatie in Egypte was dermate instabiel dat er aan verzoeker meegedeeld werd dat er een wachttijd bestond van ruim twee jaar om documenten uit Egypte te bekomen. Omwille van overmacht is verzoeker er aldus niet in geslaagd zijn verblijfssituatie te regulariseren o.b.v. zijn wettelijke samenwoning. Aan de duurzame relatie, die acht jaar heeft geduurd, is in 2016 een einde gekomen. Verzoeker onderhoudt wel nog steeds nauwe familiale contacten met mevrouw Kaczmarczyk Anna Maria . Zij maakt deel uit van zijn uitgebreide vrienden en kennissenkring in België.

Verder is verzoeker gedurende de lange verblijfperiode goed geïntegreerd in de Belgische samenleving en heeft gedurende zijn verblijf van ruim 18 jaar dan ook in België hechte sociale banden gesmeed. Dit blijkt onder andere duidelijk uit het vrijwilligersattest van 'Filet Divers' waarin uitdrukkelijk wordt vermeld dat verzoeker zich goed geïntegreerd heeft en dat hij goede contacten heeft onderhouden met de andere vrijwilligers (stuk 3).

Bovendien heeft verzoeker taallessen (stuk 10) gevolgd die hij tot een goed einde heeft gebracht en spreekt hij momenteel zeer vlot Nederlands. Verder heeft hij een cursus aspirant — initiator atletiek (stuk 9) van 50u gevolgd waardoor hij als vrijwilliger mee activiteiten kan organiseren.

Verder is verzoeker ook al tewerkgesteld geweest met een arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur (stuk 5). Dit alles toont aan dat verzoeker zich wel degelijk heeft geïntegreerd in België.

Artikel 8 EVRM

Artikel 8, lid 1 EVRM stelt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip privéleven omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

Uit bijgevoegde attesten, en zoals hierboven ook al aangegeven, blijkt dat verzoeker al heel wat vriendschapsbanden heeft gecreëerd. Verzoeker verblijft hier ondertussen ook al 18 jaar en heeft in deze periode heel wat opleidingen gevolgd en verschillende mensen leren kennen. Dit uitgebreide sociale netwerk waarover verzoeker beschikt, maakt deel uit van het privéleven zoals opgenomen in artikel 8 EVRM.

Dit wil zeggen dat het terugsturen van verzoeker naar Egypte, waar hij helemaal geen sociaal netwerk meer heeft, een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM.

Uit bovenstaande blijkt dan ook dat het buiten proportie zou zijn om van verzoeker te verwachten een aanvraag in te dienen in Egypte, een land waar hij helemaal geen banden meer mee heeft en waar het voor hem op financieel vlak heel moeilijk zou zijn om naar toe te gaan.

Ernstige medische problematiek

Verzoeker kampt met een aantal zware medische problemen. Uit het standaard medisch getuigschrift dd. 2.2.2015 (stuk 6) blijkt dat verzoeker zich bevindt in een anxiodepressieve toestand. Hij voelt zich chronisch angstig, heeft ernstige slaapproblemen en kampt met een depressie waardoor hij al meerdere malen zelfmoordgedachten heeft gehad. Deze chronische depressie gaat bovendien ook nog gepaard met een heel aantal somatofome klachten.

Verzoeker is als twintiger uit Egypte gevlucht en naar België gekomen. Hij heeft zijn hele leven moeten achterlaten en heeft zonder houvast een nieuwe start moeten maken in een onbekend land. Dit laat natuurlijk een zeer grote impact na op een persoon. Hier aangekomen is er een jarenlange onzekerheid over zijn verblijfssituatie wat zeer zwaar weegt op verzoekers morele toestand. Verzoeker leeft men een constante angst en onzekerheid om teruggestuurd te worden naar Egypte, het land dat hij op jonge leeftijd heeft moeten ontvluchten, hoewel hij er alles aan doet om zich te integreren in de Belgische samenleving. Deze medische problematiek werd in het kader van een aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter vreemdelingenwet niet weerhouden. Hiermee kan wel rekening gehouden worden voor de huidige aanvraag onder artikel 9bis Vreemdelingenwet. Artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt immers in dat het algemeen humanitair criterium weerhouden wordt.

De medische problematiek vormt bovendien ook een buitengewone omstandigheid op zich. Het zou niet verantwoord zijn om verzoeker te verplichten zijn aanvraag in Egypte, de bron van al zijn medische problemen, te moeten indienen. Hierdoor zou voor verzoeker al het negatieve terug opgerakeld worden met als gevolg een ernstig risico op verergering van zijn medische toestand.

Artikel 6.4 Richtlijn 2008/115

Verzoeker verwijst naar artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115:

"4. De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf."

Deze bepaling voorziet in de mogelijkheid om "ten allen tijde" in schrijnende gevallen over te gaan tot afgifte van een verblijfsvergunning.

Om de hierboven aangehaalde redenen kan de situatie van verzoeker worden gezien als een schrijnend geval. Verzoeker meent dan ook dat de Richtlijn een bijkomende "buitengewone omstandigheid" heeft gecreëerd, aangezien het hier gaat over een schrijnend geval.

Verzoeker wijst ook nog op het volgende:

1. Verzoeker verblijft ondertussen 18 jaar op het Belgisch grondgebied. Vanaf dag 1 heeft verzoeker getracht zich zo goed mogelijk te integreren én legaal verblijf in België te bekomen. Een aanzienlijk deel van deze periode kadert in legaal, minstens getolereerd, verblijf op het Belgisch grondgebied. Deze verblijfsduur dient mee in aanmerking te worden genomen bij de beoordeling van de buitengewone

omstandigheden. Dergelijke lange verblijfsduur dient op zich als buitengewone omstandigheid aanzien te worden.

2. Omwille van omstandigheden buiten zijn wil om, met name overmacht, is verzoeker er niet in geslaagd zijn aanvraag gezinshereniging positief af te sluiten. De politieke situatie in diens herkomstland was toen ten tijde dermate instabiel dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde de benodigde documenten te bekomen.

3. Verzoeker heeft zijn bijzondere integratie reeds bewezen. Hij spreekt zeer goed Nederlands en heeft vele opleidingen gevolgd en vrijwilligerswerk uitgevoerd. Dit blijkt duidelijk uit de stukken.

(...)

De aanvraag is derhalve ontvankelijk.”

2.9. Verzoeker stelt in een eerste subonderdeel van zijn middel vast dat de thans bestreden beslissing zijn aanvraag onontvankelijk verklaart, terwijl zijn eerdere aanvraag van 15 december 2009 (zie punt 1.2.) ontvankelijk werd bevonden. Volgens verzoeker dient te worden gemotiveerd waarom de ‘buitengewone omstandigheden’ die 10 jaar geleden bestonden thans opgehouden hebben te bestaan.

De Raad merkt op dat de aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoeker op 15 december 2009 had ingediend onder het toepassingsgebied viel van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Deze ‘instructie’ stelde precies de wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde, dat er ‘buitengewone omstandigheden’ moeten zijn, buiten werking, hetgeen enkel de wetgever vermag (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De eerder ingediende aanvraag van 2009 werd dus niet omwille van het bestaan van ‘buitengewone omstandigheden’ ontvankelijk verklaard, maar louter in toepassing van de criteria uit de toenmalige instructie, die door de Raad van State middels het vernietigingsarrest van 9 december 2009 uit het rechtsverkeer werd gehaald. Er ontstaat bijgevolg geen motiveringsgebrek doordat hierop in de thans bestreden beslissing niet nader wordt ingegaan. Elke aanvraag wordt immers individueel beoordeeld.

Zoals de verwerende partij terecht stelt in haar nota met opmerkingen, werd door verzoeker het verloop van tien bijkomende jaren van verblijf in België niet als buitengewone omstandigheid aangevoerd in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

2.10. In zijn beslissing overweegt de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de door verzoeker aangevoerde (financiële) onmogelijkheid om zich op de Belgische vertegenwoordiging in Caïro aan te bieden het volgende: *“Betrokkene beroept zich op het feit dat hij niet over voldoende financiële middelen beschikt om de reis naar Egypte te ondernemen en de procedure in te leiden bij de Belgische ambassade te Caïro. Hij zou niet over inkomsten beschikken en niet langer over een opvangnetwerk in Egypte beschikken dat hem zou kunnen bijstaan en ondersteuning zou kunnen verlenen. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Bovendien blijkt uit de verklaringen die betrokkene aflegde tijdens zijn asielprocedures dat hij nog over een familiaal netwerk beschikt in Egypte, bestaande uit zijn moeder, zijn broer en zijn twee zussen. Betrokkene maakt het niet aannemelijk dat hij zich niet tot hen kan wenden voor de nodige bijstand en ondersteuning. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 28 jaar (rekening houdend met zijn bewering sinds 2001 in België te verblijven) in Egypte, waar hij geboren en getogen is. Zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet over voldoende financiële middelen noch over een opvangnetwerk zou beschikken niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”*

2.11. In een tweede subonderdeel betoogt verzoeker dat de beslissing intern contradictorisch zou zijn omdat er zowel wordt gesproken over een duurzame terugkeer en re-integratie in het land van herkomst als over een tijdelijke scheiding in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stipt aan dat verzoeker als buitengewone omstandigheid, die een terugkeer naar zijn land van herkomst zou bemoeilijken, had gewezen op het gebrek aan *“een opvangnetwerk in Egypte die hem zou kunnen bijstaan en ondersteuning zouden kunnen verlenen”*. In antwoord op dit argument van verzoeker wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris gewezen op de lange duur van het verblijf van verzoeker in Egypte, zijn eigen verklaringen in het kader van zijn asielprocedure betreffende de aanwezigheid van familieleden in Egypte en op de mogelijkheid om met de steun van de IOM de re-integratie in zijn land van herkomst te bewerkstelligen. Deze overwegingen, die een pertinent antwoord vormen op de door verzoeker aangevoerde elementen, kunnen bezwaarlijk als een interne tegenstrijdigheid, noch als een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en evenmin als een motiveringsgebrek worden aanzien.

2.12. Verzoeker meent in een derde subonderdeel een schending van het gelijkheidsbeginsel en het standstill-principe te ontwaren omdat er geen wettelijke criteria zijn vastgelegd in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet biedt de gemachtigde van de staatssecretaris inderdaad een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad is echter niet bevoegd om artikel 9bis van de vreemdelingenwet te toetsen aan het gelijkheidsbeginsel of het standstill-principe. De kritiek van verzoeker is bovendien niet gericht tegen de concrete overwegingen uit de thans bestreden beslissing, maar komt in wezen neer op wetskritiek, die door de Raad niet in aanmerking kan worden genomen (cf. RvS 8 oktober 2008, nr. 186.908). Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat het gelijkheidsbeginsel en/of het standstill-principe zou worden geschonden omdat in gelijkaardige situaties geen gelijklopende beslissingen zouden worden genomen. Zoals hierboven verduidelijkt (zie punt 2.9.) is de situatie van aanvragen die tijdens zogeheten regularisatiecampagnes werden ingediend, niet gelijkaardig aan deze van de gebruikelijke aanvragen om machtiging tot verblijf die op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden ingediend.

2.13. Verzoeker gaat in een vierde subonderdeel in op het door hem geschonden geachte artikel 8 van het EVRM. Hierbij citeert verzoeker een uitspraak van de Raad van 27 maart 2020. De arresten van de Raad hebben evenwel geen precedentswaarde (RvS 2 mei 2013, nr. 223.353; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)).

Het door verzoeker geschonden artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61).

In zijn aanvraag om machtiging tot verblijf verwees verzoeker in het kader van artikel 8 van het EVRM naar zijn privéleven in België, waarbij hij zijn langdurige verblijf en zijn vriendschapsbanden in België benadrukte en het gebrek aan sociaal netwerk in Egypte.

De gemachtigde van de staatssecretaris overweegt in zijn beslissing het volgende betreffende het privéleven van verzoeker:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat hij het centrum van zijn belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd en dat zijn privéleven hier is opgebouwd, dat hij hier heel wat vriendschapsbanden gecreëerd heeft terwijl hij in Egypte geen sociaal netwerk meer heeft. Het klopt dat

er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoont dat er familieleden van hem op het Belgische grondgebied verblijven. In Egypte daarentegen beschikt betrokkene nog wel over een familiaal netwerk, bestaande uit zijn moeder, zijn broer en zijn twee zussen, zoals blijkt uit zijn verklaringen afgelegd tijdens de asielpprocedure. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden één verklaring van zijn vrijwilligerswerk voorlegt en verwijst naar zijn vrijwilligerswerk, zijn attest aspirant initiator, de verschillende opleidingen die hij hier volgde en zijn lange verblijfsduur. Echter, de normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen voor zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Egypte uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijft dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Betreffende het gegeven dat verzoeker een relatie zou hebben gehad met mevrouw K. A. M. wordt in de beslissing het volgende gesteld:

"Betrokkene verwijst in zijn verzoekschrift naar een aanvraag tot wettelijke samenwoning met mevrouw K.(...) A.(...) M.(...) (R.R. (...)) en een aanvraag gezinshereniging op basis van deze relatie. Betrokkene beweert dat hij in 2014 deze aanvraag indiende en op basis hiervan in het bezit gesteld werd van een attest van immatriculatie. Betrokkene wijst er op dat het omwille van overmacht (met name de politieke situatie in Egypte) was dat deze aanvraag negatief werd afgesloten. Uit het administratief dossier blijkt echter dat betrokkene geen wettelijke samenwoning heeft afgesloten noch een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend op basis van deze relatie. Uit het rijksregister van betrokkene blijkt dat hij van 28.11.2011 tot 28.03.2014 in het bezit was een attest van immatriculatie in het kader van het gegrondheidsonderzoek inzake zijn aanvraag 9ter. Op 14.04.2016 werd betrokkene opnieuw in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie in het kader van zijn asielaanvraag en dit tot 15.12.2017 waarbij er een overlap was tussen het attest van immatriculatie in het kader van zijn asielaanvragen en in het kader van zijn tweede aanvraag 9ter. Er is geen sprake van een attest van immatriculatie afgeleverd in 2014 in het kader van een aanvraag gezinshereniging. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden

daar het niet strookt met de objectieve gegevens uit het administratief dossier van betrokkene. Betrokkene legt bij huidige aanvraag een woonstcontrole voor van de Stad Antwerpen dd.27.06.2012, een uittreksel uit zijn rijksregister en een uittreksel uit het rijkregister van zijn toenmalige partner en een attest van gezinssamenstelling dd. 02.12.2013. Echter, daaruit blijkt enkel dat hij enige tijd op hetzelfde adres ingeschreven stond als mevrouw K.(...), niet dat er een aanvraag gezinshereniging omwille van overmacht negatief werd afgesloten. Betrokkene toont bovendien niet aan waarom het feit dat hij gedurende een periode samenwoonde met mevrouw K.(...) hem momenteel verhindert om tijdelijk terug te keren naar Egypte. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

In zijn middel oppert verzoeker dat er in zijn aanvraag werd uiteengezet waarom hem op basis van artikel 8 van het EVRM een machtiging tot verblijf diende te worden verleend. De Raad wijst er echter op dat de bestreden beslissing echter geen betrekking heeft op de gegrondheid van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, doch op de ontvankelijkheid ervan. Bijgevolg kan verzoeker de gemachtigde van de staatssecretaris niet verwijten dat hierover in de beslissing niet werd gemotiveerd.

In de beslissing wordt echter overwogen dat er geen sprake is van een beschermenswaardig privéleven en dat het gezinsleven van verzoeker, met name *“het feit dat hij gedurende een periode samenwoonde met mevrouw K.(...)”* een buitengewone omstandigheid uitmaakt die hem zou verhinderen om (tijdelijk) naar Egypte terug te keren. Indien er geen sprake is van een beschermenswaardig privé- en/of gezinsleven, dient er geen belangenafweging te gebeuren.

2.14. In een vijfde subonderdeel gaat verzoeker in op zijn integratie in België en betoogt hij dat het onredelijk is dat zijn langdurige verblijf als een buitengewone omstandigheid dient te worden aanvaard. De Raad brengt de rechtspraak van de Raad van State in herinnering waarin uitdrukkelijk wordt bevestigd dat de omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr.198.769). In de bestreden beslissing wordt dit trouwens uitdrukkelijk bevestigd: *“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2001 in België zou verblijven, dat hij reeds 18 jaar onafgebroken op het Belgische grondgebied zou verblijven, dat hij verschillende Nederlandse taallessen gevolgd zou hebben, dat hij gewerkt zou hebben bij de Bond Zonder Naam, dat hij deel uitgemaakt zou hebben van verschillende sociale en culturele activiteiten, dat hij het centrum van zijn belangen in België gevestigd zou hebben, dat hij inspanningen gedaan zou hebben om zijn verblijf te regulariseren, dat hij goed geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving, dat hij hechte sociale banden gesmeed zou hebben, dat hij momenteel zeer vlot Nederlands zou spreken, dat hij tewerkgesteld was in België, dat hij zeer graag zou willen werken, dat hij zich op alle mogelijke manier zou inzetten in de maatschappij, dat hij meer dan 480 uren Nederlandse les gevolgd zou hebben, dat hij goede en nauwe banden gecreëerd zou hebben met verschillende mensen, dat hij een ruime vrienden-en kennissenkring opgebouwd zou hebben, dat hij met goede bedoelingen in België zou verblijven, dat hij zich zo goed mogelijk voor anderen zou willen inzetten, dat hij een mooi integratietraject afgelegd zou hebben, dat hij voldoende sociale en economische bagage zou hebben om zijn leven hier in België op een positieve manier te ontwikkelen, dat hij een cursus aspirant-initiator atletiek gevolgd heeft waardoor hij als vrijwilligers meer activiteiten zou kunnen organiseren, dat hij zijn arbeidskaart C voorlegt evenals een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur, zijn lidkaart van filet divers, een bevestiging van inschrijving DoMyMove, een tewerkstellingsattest van 10.10.2016 tot 24.02.2017, een loonfiche, een attest van vrijwilligerswerk, een bezoekattest van Artsen zonder Grenzen, een diploma aspirant initiator atletiek, een certificaat Nederlands richtgraad 1, zijn attest van inburgering, zijn attest maatschappelijke oriëntatie en een verklaring van aanmelding bij het Huis van het Nederlands) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”*

2.15. Waar verzoeker in zijn tweede onderdeel van zijn enig middel de schending aanvoert van artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG en dit in verband brengt met artikel 9bis van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen ‘terugkeerbesluit’, noch een ‘inreisverbod’ omvat, zoals bedoeld in artikel 3 van de richtlijn 2008/115/EG en dat de bestreden beslissing niet kadert in de ‘verwijdering’ van verzoeker van het grondgebied. Bovendien regelt artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG op geen enkele wijze de voorwaarden of modaliteiten voor het indienen van een aanvraag voor een verblijfsmachtiging. Zoals verzoeker zelf aangeeft, kan artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan op geen enkele wijze worden beschouwd als een omzetting van die bepaling uit de richtlijn (zie: RvS 23

januari 2020, nr. 13.637 (c)). De schending van artikel 6.4 van richtlijn 2008/115/EG wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.16. Verzoeker heeft geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat bepaalde elementen niet of onvoldoende werden onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- en/of zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker toont niet aan dat het gelijkheidsbeginsel of het standstill-principe werden geschonden.

Het enig middel is, voor zover onvankelijk en de erin vermelde bepalingen dienstig werden aangevoerd, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN